



Тукъ да спре, тамъ да спре, Всезнайко не спира.
Кучето се уморило и се върнало пакъ при кошарата.
Ученицитѣ, като видѣли това, извикали на Всезнайко,
да не тича толкова силно. Всезнайко ги чулъ, обър-
налъ се и запиталъ запъхтѣнь:

— Върна ли се кучето?

— Върна се.

— Така си и мислѣхъ,

— Защо бѣга тогава? Нали знаешъ, че куче,
което лае, не хапе.

— А бе азъ го зная, но кучето знае ли?

Ученицитѣ прихнали да се смѣятъ. И, безъ да ги
учи Всезнайко, научили:

Мждрость, която е въ устата, а не въ дѣлата,
не е мждрость.

С. Чилингировъ

ПРОЛѢТНА КАРТИНКА

Бързатъ палави рѣкички
и бърборятъ, и шумятъ;
топло слънцето припича,
гали родния ни кжтъ.

Цъвна малката ни дюля,
капе ябълковъ прашецъ,
съ прецъвтѣлитѣ зюмбюли
си играе тихъ вѣтрецъ.

Лястовичкитѣ си свиха
пакъ подъ стрѣхата гнѣзда,
и лаленцата разкриха
чашки въ дългата леха.

Малки, златни пеперуди
чуденъ танцъ задъ тѣхъ плетатъ —
по листенца-изомруди —
капки сребърни блестятъ.

Веса Паспалеева